

Şiddet Hakkında

– MESUT ÇİFTÇİ · 27 Haziran 2025

Ömrümce şiddet yanlısı bir insan olmadım. Bu bir yapı meselesi sanırım, yaratılış ya da fıtrat meselesi de denilebilir. Kendinden küçükleri hiç ezmedim. Güçlü olduğum durumlarda bile bu durumu bir şiddet unsuru olarak kullanmadım. Çocukken ne mahallede ne de okulda kavga etmedim. Kimseyi ezmedim. Şiddeti bir çözüm yolu olarak hiç görmedim. Ancak ömrümce çoğu kez şiddete maruz kaldım. Çocukken ebeveynlerimden dayak yedim. Mahallede benden büyük çocuklardan dayak yedim. Okulda akranlarımdan zorbalık gördüm. Benden büyük öğrencilerden ve öğretmenlerimden dayak yedim. Devamlı suretle şiddete maruz kaldım. Sonra askere gittim, işe girdim ve fiziksel şiddet yerini fiziksel olmayan psikolojik şiddete bıraktı. Ömrümce şiddetle iç içe yaşadım ama her zaman şiddet uygulayan değil, şiddet uygulanan tarafta oldum. Öyle çelimsiz bitişi filan de değilim üstelik. Fiziksel ve zihinsel bir kısıtım da yok. Güçlü kuvvetli bir adamım. Ama şiddeti kendime ve insana yakışır bir hareket olarak görmedim hiçbir zaman. Göremedim. Özellikle empati duygum beni şiddetten uzaklaştırdı. Üstelik yalnızca insanlara karşı da değil, doğadaki her canlıya karşı aynı tutumda oldum her zaman. Tavuk bile kesemem ben, bir böceği ezemem. Kendi halinde bir otu bile koparmak istemem.

Evlendim, çocuklarım oldu. Ne eşime ne de çocuklarıma şiddet uygulamayı aklımdan bile geçirmedi. Bunu onursuz bir davranış olarak gördüm. Bu onursuz davranışı bir hak olarak hiçbir zaman değerlendirmedim. Elbette benim de diğer insanlarla, akrabalarımla, arkadaşlarımla, eşimle ve çocuklarımla anlaşamadığım zamanlar oldu. Birbirimizi üzdüğümüz zamanlar oldu. Her günümüz güllük güllüştük geçmedi. Ama hep iletişim yolunu seçtim. Şiddet yolunu asla tercih etmedim. Açıkçası edenleri de anlamadım. Ancak şimdilerde her yerde şiddet olayları görüyor ve şiddet haberleri duyuyorum. Bu beni oldukça üzüyor. Şiddet neredeyse bir yaşam biçimi haline almış diyebilirim. Üstelik yalnızca fiziksel şiddet de değil, şiddetin her türüsü. Bu oldukça korkunç bir durum.

Bu yazıyı ben şöyle iyiyim, ben böyle mükemmelim diye kaleme almıyorum elbette. Yalnızca kendi bakış açımdan yaşadığım çağda bu denli artan şiddet olaylarını değerlendirmek için yazıyorum. Ben şiddet yanlısı olmamak için herhangi özel bir çaba sarf etmedim. Bu konu da herhangi bir eğitim almadım. Ben böyle doğdum. Ben böyle doğduğuma göre şiddeti bir yaşam biçimi haline getirmiş insanlar da şiddet yanlısı olarak mı doğdular acaba diye merak ediyorum. Yani şiddet yanlısı olmak ya da şiddete karşı olmak doğuştan kazanılabilen bir özellik miydi? Yoksa sonradan da insan şiddet yanlısı ya da şiddete karşı birisi olabilir miydi? Ben şiddetle yoğrulmuş bir toplumun içinde şiddet ile yoğrulmuş bir ailenin içinde dünyaya geldim. Küçük bir bebekken bile şiddete uğradığımı öğrendim. Babam bir sinir hastasıymış. O yüzden bebekken bile beni dövermiş. Aynı şiddeti anneme de uygularmış ve annem de sinir atakları geçiren bir kadın olarak bana şiddet uygularmış. Acaba kendimi bildim bileli şiddete maruz kaldığım için mi şiddet yanlısı birisi olmadım. Ya da bir korkak mıydım? Ezik birisi miydim? Cesur olmadığım, hep sindirildiğim için mi şiddeti bir yol olarak görmedim? Bu denklemi çözemiyorum şimdi.

Çevremde aile içi şiddet hep var oldu. Erkeklerin eşlerini ve çocuklarını dövdükleri hep gördüm. Güçlünün güçsüzü ezdiğine her zaman şahit oldum. Şiddet uygulamanın elbette mantıklı bir açıklaması olamaz ancak o kadar çok saçma sebep gördüm ki. Yemeğin yağı tuzu az olmuş diye eşlerini döven adamlar gördüm. Ortada hiçbir sebep yokken sırf bir soru sordu diye tekme tokat dövülen kadınlar. Bu nasıl bir işti böyle? Bir kere adam kadını dövme hakkını nasıl kendinde bulabiliyordu? Dövünce mesele halloluyor muydu? İnsanlar şiddetle karşılaşınca ıslah mı oluyorlardı? Senelerce aile içi şiddete maruz kalan kadınlar tanıyorum, çocukluğu şiddetle geçmiş çocuklar. Bu nasıl olabiliyor? Şiddete uğrayan taraf güçsüz ve zayıf diyelim, şiddet uygulayan taraf kendini nasıl haklı görebiliyor? Şiddet olayından sonra her ey nasıl normale dönebiliyor? İnsan gerçekten de son derece ilkel bir varlık hangi çağda olursak olalım.

En son dört çocuk annesi bir kadının eşinden boşanma haberini duydum. Ardından bu satırları yazmak zorunda hissettim kendimi. Bu kadın evlilikleri boyunca eşinden şiddet görmüş. Yemek beğenilmemiş şiddet görmüş, kıyafeti beğenilmemiş şiddet görmüş, çocuklar ağlamış şiddet görmüş, konuşmuş şiddet görmüş, susmuş şiddet görmüş. Ailesi de sahip çıkmamış. İnsanın en değerli şeyi olan ömrü, bir işkencehanede ziyan olmuş gitmiş. Artık kadının canına tak etmiş ve boşanma kararı almış. Geç bile kalmış. Ancak zalim eşi hala kadının yakasını bırakmıyor. O kadar acı bir durum ki. Bu ve bunun gibi olayları duyunca insan insanlığından utanıyor maalesef.